

med et ønske om at straffe de forhold, som bestemmelsen efter sin ordlyd omfatter, men derimod af et ønske om ad strafferetlig vej at muliggøre en hensigtsmæssig forsorg eller støtte for unge mennesker og at øge sådanne foranstaltningers effektivitet gennem en straffetrussel. Hertil kommer, at man gennem kriminalisering af disse betalingsmodtageres forhold vil styrke mulighederne for at føre politimæssig kontrol med de forhold, under hvilke homoseksuelle forbindelser kommer i stand, særlig på gader og i restauranter.

Det er i sig selv en betænkelig fremgangsmåde at benytte kriminalisering i straffeloven som middel til at etablere og iværksætte egnede forsorgsformer, når det drejer sig om en adfærd, som ikke er klart strafværdig, og som man gennemgående ikke ønsker at ramme med den straf, som kriminaliseringen er udtryk for. Såfremt der forelå en tilfredsstillende løsning inden for forsorgslovgivningens rammer, ville der formentlig ret let kunne opnås enighed om, at det var ønskeligt at holde disse forhold uden for straffelovgivningens område, således at man undgik at skulle true de pågældende med straf for at blive i stand til at hjælpe dem. Når der ikke findes fuldt dækkende regler i forsorgslovgivningen, bliver spørgsmålet, om man da må affinde sig med en reaktion på strafferetligt grundlag, og om dette grundlag bør række videre end det, der gælder for anden prostitution.

Ved at begrænse strafbarheden i § 199 til den erhvervsmæssige prostitution har man givet udtryk for, at der er områder af den heteroseksuelle prostitution, som bør ligge uden for strafferettens rækkevidde. Man har været opmærksom på, at der er et ikke ubetydeligt antal unge kvinder, som på grund af begyndende prostitution eller udtalt halvprostitution trues af social deroute og af en ugunstig personlighedsmæssig udvikling, men som samtidig har et lovligt erhverv. Medens disse kvinder ikke kan straffes, omfatter § 230 den, der gør sig skyldig i modtagelse af betaling for homoseksuelt forhold, selv om han i øvrigt lever under relativt stabile forhold og har arbejde.

Som argument for den strengere regel i § 230 er det ikke tilstrækkeligt at henvise til, at den homoseksuelle prostitution oftest udøves af personer, som har et lovligt er-

hverv, medens kvindelig prostitution typisk er heltidsbeskæftigelse, og at kriteriet i § 199 derfor ville være utilstrækkeligt over for disse mænd. Særreglen i § 230 synes alene at kunne begrundes, hvis det kan sandsynliggøres, at homoseksuelle prostituerede, som har arbejde, frembyder en væsentlig anden og alvorligere risiko for psykisk eller socialt uheldige følger (personlighedsmæssig forsimpning, deroute, kriminalitet etc.) end de tilsvarende grupper af unge kvinder, som giver sig af med prostitution, men som har arbejde. Det forekommer imidlertid særdeles tvivlsomt, om de af § 230 omfattede unge mænd udgør en gruppe, som med hensyn til arten og graden af den risiko, der truer dem, er væsentligt forskellig fra den gruppe af unge kvinder, hvis prostitution ligger uden for området af § 199.

Ved bedømmelsen af, om det er berettiget at opretholde særreglen i § 230, må det samtidig tages i betragtning, hvor store eller små grupper af unge det drejer sig om, og om behovet for særlige foranstaltninger til dels kan imødekommes på andre måder.

De foreliggende statistiske oplysninger om § 230 tyder ikke på, at der i noget stort antal tilfælde er behov for at iværksætte forsorg i forbindelse med dom eller tiltalefrafald. Som nævnt ovenfor blev der i København i 1963-64 truffet i alt 74 afgørelser ved dom eller tiltalefrafald for overtrædelse af § 230 som den vigtigste eller eneste forseelse, altså ca. 35 sager pr. år. Af de 69 sager, som blev afgjort ved betinget dom eller tiltalefrafald, gav kun 28 (eller 14 pr. år) anledning til at anordne forsorg, medens ikke mindre end 41 sager sluttede uden tilsyn i denne to års periode. Efter det om den specielle københavnske praksis oplyste må man gå ud fra, at der i et yderligere antal sager om sigtede og såkaldte „mistænkte“ efter § 230 er givet tilbud om hjælp på et uformelt grundlag. Den omstændighed, at man i sådanne sager finder at kunne undvære et grundlag i form af dom eller tiltalefrafald med fastsatte vilkår, tyder ikke på, at der har været et udtalt behov for at modvirke en truende social deroute. Man må formentlig konkludere, at de foreliggende tal vedrørende sigtelser og afgørelser i § 230-sager tyder på, at problemet er af forholdsvis begrænset omfang, og at be-